Anul I. Nr. 2. Exemplarul 2 Lei Sâmbătă, 30 Decemvrie 1922.

DACIA NOUĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, Strada REGINA MARIA Nr. 51.
Anunțuri se primesc la administrația ziarului și la agențiile de publicitate.

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET
Apare în fiecare Sâmbătă

ABONAMENT:
pe un an . . . . 100 Lei
pe jumătate an . . . . . 50 Lei

CAVEANT CONSULES!

Fiind convinși de măreția scopului urmărit prin mișcările noastre actuale în vederea consolidării și propășirei neamului românesc, ne-am adresat guvernului, să satisfacă cererile noastre. Nădăjduiam că vor fi aprobate. Ne-am înșelat însă. Au fost respinse, cu toate că au fost recunoscute ca juste și bazate. Dar n'am disperat. Ne vom adresa încă odată și ne vom adresa de atâtea ori până-ce ideea noastră sfântă va triumfa.

Adversarii noștri luptă cu toate mijloacele, ca să zădărnicească mișcarea începută de către noi.

Mare parte din presă, e în mâna jidanilor. Această presă, a căutat să ne discrediteze atât în fața țării cât și în fața lumii. Ne-a înfățișat ca ucigași ai unui jidan îmbrăcat în uniformă militară, care a cutezat, să lovească cu sabia românească în student român; ne-a înfățișat, ca bandiți, cari am spart și am furat, ne-a numit huligani și hoarde de studenți. Fel de fel de epitete și minciuni a născocit această presă, ca să ne facă odioși în fața lumii.

Regretabil e, că sunt și Români, cari nu ne înțeleg. Unii zic, că discredităm țara în străinătate. Alții nu ne iau în serios și consideră însuflețirea noastră ca fiind un foc de paie.

In ce privește străinătatea, întreb, oare a protestat ea când — pe vremuri — Românii de sub stăpânire străină au fost arestați, maltratați și uciși? Interesatu-s'a ea de împroprietărirea și votul universal al soldatului român, care a luptat și pentru ea? Interesează-se în prezent, de Românii rămași sub stăpânire străină? Nu! Nu-și bate capul cu acestea. Atunci, de ce se alarmează „străinătatea" aceea, numai când este vorbă de jidanii din țările respective? Pentru noi adevărații Români, amenințarea cu străinătatea, este disgustătoare și, privită din ori-ce punct de vedere, inadmisibilă.

Insuflețirea noastră de acum este aceeași pe care o aveam când, năvălind din tranșee ca o furtună, fără teamă de moarte, alergam înainte prin ploaia de gloanțe și obuze ale dușmanului și nu ne gândeam să dăm înapoi. Nu ne gândeam decât la scop. Aveam o convingere: dacă nu scoatem pe dușman din tranșeele sale, ne va scoate el din ale noastre.

Așa suntem și acum. Poate cu timpul se va micșora fierberea, dar în locul ei va crește convingerea. Nimeni nu va putea s'o gâtue în noi. Suntem fermi în convingerea noastră și ne încredem în izbândă.

Poporul român va fi pe lângă noi. Vom merge acasă în satele noastre, vom vorbi cu părinții, frații, rudeniile și prietinii și-i vom convinge de dreptatea cauzei noastre. Noi nu suntem numai studenți universitari, noi suntem fiii neamului, luptăm pentru neam și neamul ne va sprijini. Ziua de mâine, evoluția poporului român, suntem noi și vom înlătura cu energie pe acei ce vor să ne oprească sau să ne cumpere. Evoluția unui popor n'o pot opri nici stavile oțelite, nici stânci de granit și nici movile de aur.

Să știe adversarii noștri, că vor putea închide Universitățile și căminurile, vor putea confisca gazetele și corespondența noastră, însă nu ne vor putea tăia glasul și până vom putea vorbi, totdeauna vom striga în lume: „Dreptatea este a noastră!"

Tolba cu săgeți.

Jidanii furnisori ai statului!

Când am hotărât să scoatem ziarul nostru, nu am înțeles să luptăm împotriva elementului jidovesc, hrăniți de ura de rassă sau confesiune, ci am înțeles, ca în contra acestui popor degenerat și pervers să ducem o luptă nemiloasă, sprijinită de argumente puternice, cari nu suferă nici o desmințire și din cari opinia publică să poată fi edificată asupra planurilor ideale și legitime ale studențimii de astăzi.

Studențimea, acest tezaur sacru al națiunii române, prin organul său, voește să lupte nu numai pentru realizarea deziderat elor amintite în numărul trecut al ziarului nostru, ci voește, cu argumentele ce le aduce să lupte pentru eliminarea din întreaga viață publică a acestui element subversiv și parazitar. Pentruca să putem duce lupta cu cât mai multe șanse de izbândă, vom arăta niște cazuri cari pe lângă toată ciudățenia lor sunt foarte elocvente și totodată ne arată cum jidanii restrâng elementul românesc în diferitele ramuri industriale.

Directoratul General al Ocrotirilor Sociale din Cluj publică concurs cu data de 1 August pentru furnisarea alor 3000 părechi ghete. Cererile pot fi înaintate până în 15 August a. c. inclusiv. Sunt doi concurenți, un pantofar român bine cunoscut în localitate și fabrica „Labor" din Gherla a unui oarecare László (e jidan cu toate că numele e neaoș unguresc). Pantofarul român face un ofert convenabil cu 260 lei la părechea, iar susnumita fabrică 275 lei. Ce se întâmplă însă? Pantofarul român întârzie puțin cu punerea cauției, iar jidanul care, natural, e om de bani gata, se prezintă cu ea la timp. Grație intervenției unui bun român, pantofarul a putut pune cauția mai târziu și i-s'a primit. Publicându-li-se rezultatul, pantofarului i-se acordă spre confecționare și furnizare 1000 părechi cu 260, iar jidanului restul cu 275 lei.

Pentru ce s'a întâmplat aceasta nu știm încă, sau nu vrem să știm. Destul că din această afacere a eșit statul dăunat cu câteva sute de mii lei și jidanul favorizat față de un român. Astfel înțeleg a sprijini industria națională autoritățile române.

* * *

Cum e evacuat un Român cu familia sa de dragul unui jidan.

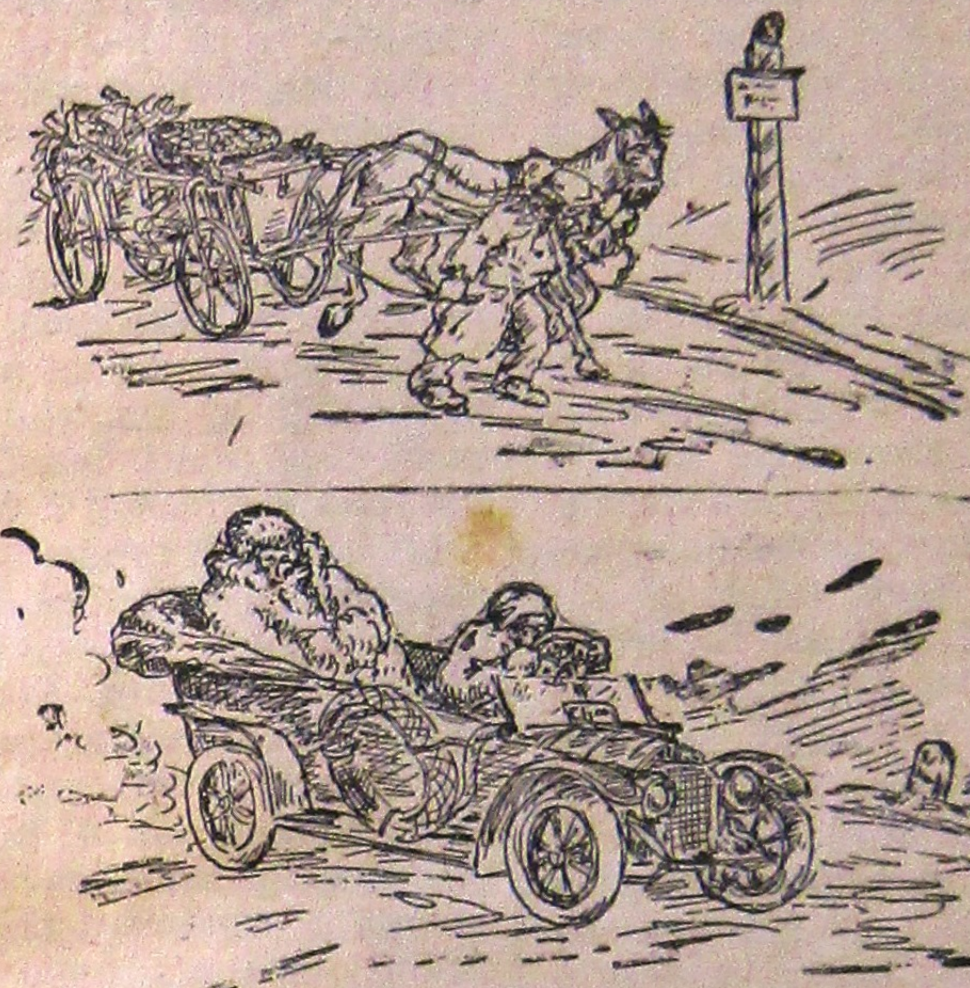
Casa Nr. 46 din str. Regina Maria e proprietatea dlui Szénássy. Chiriaș alor două camere este un oarecare Szatmáry, jidan get-beget. Subchiriaș plutonierul major Pojner. Dna Pojner avea într'una din cele două camere debit de tutun, plătind o chirie de 250 lei lunar. Chiria pe care o plătea jidanul pentru ambele camere proprietarului, era 500 lei.

Ce se întâmplă? Jidanul care dealtfel e necăsătorit, voește să-și aducă în cealaltă cameră pe fratele său care e tot necăsătorit și să evacueze pe dl Pojner. Cum însă n'avea nici un pretext întemeiat, ridică chiria la 500 lei pe care dl Pojner a refuzat s'o plătească, motivând că chiria ambelor camere e atâta. Jidanul îl dă în judecată și cu toate că în cele din urmă a depus suma cu 2 zile întârziere la perceptorat, a fost judecat și scos pe drumuri cu familia-i constătătoare din 7 membri, de dragul jidanului. Această cameră, după evacuarea plut. majorului Pojner, este reclamată de pantofarul I. Duca și invalidul de război Drăgan, ca ambii să locuiască în ea aranjând în jumătate un atelier, iar în cealaltă jumătate o trafică de tutun. Sunt respinși însă cu toții pentruca să se poată ocroti perciunații din Galiția.

Iată cum Românul e străin în țara lui pentru care și-a vărsat sângele și care acum e periclitată să devină patria jidanilor. Trebue să fim uniți cu toții în lupta ce o ducem împotriva acestor străini lipsiți de orice simț moral și etic și să ducem această luptă cu ori-ce sacrificii, pentruca mai apoi descendenților noștri să li-se poată lăsa o țară cu adevărat românească.

Tan.

Pe căile Talmudului

E r i: pe drumurile Galiției
A s t ă z i: pe șoselele României

La noi

— Parodie după Oct. Goga. —

La noi sunt codri scuturați
Și-atâtea haimanale,
Jidanii vin din alte țări
De jefuesc parale.
Și-atâta jale e la noi
Cum n'a fost nici odată:
La ministere sunt jidani
Și sunt și la armată.

Al tinerimii sfânt cuvânt
Nu-i nimeni să-i asculte,
La noi puține fapte sunt
Și vorbe multe, multe:
Avem și noi o presă 'n stat
Dar presă mincinoasă —
Numai Românul n'are loc
Aici la el acasă.

La noi sunt intrigi de partid,
Poliția-i năroadă:
De-i spui că ursu-i cu urechi,
Ea zice că-i cu coadă.
Avem miniștri berechet
Cu conștiințe moarte,
Jidani cu pungile întregi,
Dar capetele sparte.

Sinecuriști avem destui
Ce sug al țării bine,
Numai studenții sunt zdrențoși,
N'au burse, nici cantine.
Nu poți trăi în țara ta
Și vai, a cui e vina,
Că România - a devenit
De-odată Palestina?

Și jale duce Murășul
Și duce țara 'ntreagă,
In ochii noștri-aprinși și vii
Mari lacrime se 'ncheagă.
De visul nostru ne'mplinit
Râd hoții și străinii,
De visul nostru ne'mplinit
Plâng florile grădinii . . .

Tot Eu.

„Eu nu iubesc pe Evrei — și cine oare îi iubește?" („SIC COGITO").

BOGDAN-PETRICEICU HAȘDĂU

Mişcarea noastră şi democraţia

A fost suficient ca să răsune întreaga ţară de strigătul desnădăjduit al studenţimei pentru apărarea noastră culturală, cuprins în cuvintele „numerus clausus“, pentruca o anumită presă să ne acuze de duşmani ai democraţiei şi progresului. Presa noastră — româneasca noastră presă, reprezentată prin ziarele *Adevărul* (organul care de decenii s'a înfipt în calea străduinţelor noastre româneşti), Lupta, Aurora, Dimineaţa, a început să vânture şi răsvânture toate ideile pretinse democratice şi de progres ale ultimelor veacuri.

Formule vagi au fost din nou aruncate în balanţa argumentărilor, ca să răscolească convingerile slabe ale unora şi să-i prezinte pe studenţi ca pe nişte odioase rămăşite ale veacurilor medievale, întârziaţi mult în urma carului progresului şi al democraţiei, tras spre izbândă de amintitele ziare. Şi ce era mai firesc pentru ele: Toţi cari au ridicat steagul apărării noastre culturale şi economice *în ţara noastră* — şi aci e anachronismul — au fost decretaţi fără rezervă de *huligani* (studenţii din Iaşi) *bandiţi* (cei din Bucureşti) şi *hoarde* (cei din Cluj).

La aceste trivialităţi nu vom răspunde cu trivialităţi. Ar fi sub demnitatea noastră. Le vom răspunde însă cu argumente reale.

Democraţie? Da! Suntem democraţi. Acest principiu al progresului în *adevăratul* său înţeles, îl înţelegem şi îl îmbrăţişăm cu toată căldura tinereţii noastre. El trăeşte în noi prin însuşi faptul originei noastre. Aproape toţi dintre noi sunt descendenţii direcţi ai celor dela coarnele plugului. Aproape toţi ne-am ridicat până la Universitate din cele mai adânci pături ale poporului nostru. Aceste masse populare le iubim şi le dorim binele şi progresul, pentrucă ne iubim fraţii, părinţii şi bunicii cari trăesc în adâncimea acestor masse. Şi le iubim desigur mai mult şi mai sincer decât domnii Honigmann et comp, cari n'au nici o legătură sufletească cu ele şi pentru cari ele nu sunt decât un număr nelimitat de oameni buni numai pentru exploatare.

Principiul democraţiei în adevăratul său înţeles pretinde participarea cât mai eficace a întregului popor la viaţa de stat. Poporul să fie stăpânul destinelor sale. O asemenea participare însă reclamă o stare culturală luminată dela massele de jos. Răspândirea culturii în massele populare este deci deasemeni un postulat al democraţiei, postulat pe care studenţimea se străduește, prin activitatea sa extrauniversitară să-l realizeze. Fără de o stare culturală progresată, nu poate exista o democraţie adevărată. Massele fără cultură, fără conştiinţa luminată a drepturilor lor, sunt elemente libere de exploatare, la discreţia demagogismului distrugător.

Ori dobândirea culturei în împrejurările actuale depinde la rândul ei de materie, de bani. Astăzi nu numai la noi, dar oriunde, dobândirea culturii este un privilegiu al celui avut.

Cine sunt astăzi la noi aceşti privilegiaţi ai timpului? cine poate să-şi dobândească cultura necesară? Românii? Nu!

In vechiul regat massele populare au stat până mai acum câteva decenii sub cea mai nemiloasă exploatare. Analfabetismul de azi e reminiscenţa acelor timpuri şi dela urcarea primului domn român pe tronul principatelor unite, această consecinţă a exploatării noastre de străini încă n'a putut fi înlăturată.

In Ardeal? Munca de zdruncinare, de nimicire a guvernelor trecutului e cunoscută îndeajuns. Dorinţa noastră de a ne ridica la bunăstare şi cultură, a fost sufocată sistematic. S'a comis aci în contra noastră cea mai oribilă crimă: Crima de suprimare a culturii şi progresului nostru, crimă în urma căreia am sângerat veacuri întregi şi sângerăm încă şi astăzi. Aceste suferinţe le cunoaştem noi mai bine decât pretinsele ziare româneşti „Adevărul“ etc., căci noi le-am suferit.

In Bucovina, în Basarabia? Aceaşi situaţie.

Trecând astfel în fuga condeiului şi în linii generale asupra trecutului nostru, ne întrebăm: Suntem noi aceia cari avem la îndemână bogăţiile statului nostru? De drept da, de fapt nu. Este poporul românesc în acea bunăstare economică prin care să-şi câştige o situaţie culturală avansată, pentru ca să poată realiza o adevărată democraţie? Nu! Bogăţiile statului nostru se scurg în buzunarele străinilor iar noi rămânem numai cu iluzia de „naţiune dominantă.“ Naţiunie dominantă în adevăratul înţeles al cuvântului vom fi numai atunci, când vom putea scăpa poporul nostru de sub oprimarea economică a străinilor cari poartă falnicul nume de „cetăţeni români“, şi sunt de fapt străini de sufletul şi de nevoile adevărate ale poporului nostru.

Ce dorim noi prin urmare?

Dorim să desvoltăm o intensă muncă susţinută de o vie propagandă, pentruca să desfiinţăm toate privilegiile materiale ale acelor cari ne-au fost suprapuşi de vremuri. Nu dorim nimicirea minorităţilor, dar vrem şi trebuie să ajungem şi noi în aceeaşi situaţie economică pe care o au ele astăzi mulţumită oprimării noastre din trecut. Dorim ca din bogăţiile statului nostru să beneficiem şi noi. Dorim *ca şi noi* să fim stăpânii de fapt ai vieţii economice, după cum suntem stăpânii ei de drept. *Dorim ca şi massele poporului românesc să ajungă la o bună stare economică şi astfel la cultură şi la adevărata democraţie.* Căci nu poate exista principiu democratic în numele căruia să ne dăm legaţi în mâna străinilor organizaţi economiceşte şi să privim cu mânile în sân cum toate averile statului nostru numai nouă nu ne aduc nici un folos direct. Un astfel de principiu pretins democratic este fals şi acei cari îl susţin sunt duşmanii noştri, duşmanii statului nostru.

Fiind apărătorii intereselor economice şi culturale ale neamului, suntem prietenii democraţiei, însă numai ai *democraţiei constructive*. Suntem duşmani neîmpăcaţi ai *democraţiei demagogice*, care ne aruncă formule vagi, prin cari nu se poate realiza dominaţia economică a neamului nostru, ci se menţine numai actuala noastră robie materială, pe care n'o mai putem tolera.

Sângele vărsat de cei 800 mii de dorobanţi români, jertfele martirilor neamului nostru din trecut, înţelepciunea şi munca depusă de bărbaţii de stat ai neamului, — prin cari s'a realizat unitatea Românilor de astăzi, ne impun ca să luptăm pentru ridicarea poporului nostru, la bunăstare şi cultură, ne impun să desfiinţăm robia economică în care se găseşte încă şi astăzi datorită trecutului şi ne impun să realizăm astfel adevărata democraţie.

Dela această datorinţă, dela acest ideal, nu ne vom da în laturi nici de teama formulelor demagogice de falşă democraţie şi nici de teama străinătăţii. Străinătatea nu ne poate pretinde ca să nu muncim pentru progresul cultural al tuturora şi astfel în primul rând pentru progresul cultural al Românilor.

Ziarele Adevărul, Lupta, Dimineaţa şi Aurora dacă au tărie morală, să-şi precizeze punctul lor de vedere şi să răspundă.

Aron Păltineanu.

O ŢINUTĂ DEMNĂ

Cum răspunde rectorul Universităţii din Viena provocărilor „necuviincioase“ ale studenţimei jidoveşti.

Se ştie că la Viena se produsese un armistiţiu prilegiuit de promisiunea solemnă a rectorului Universităţii, că la 20 Ianuarie 1923, adică la începutul noului semestru, **„numerus clausus“** va fi aplicat în forma cerută de studenţi şi anume: 10 procente atât pentru studenţii cât şi pentru profesorii jidani, indiferent că sunt sau nu cetăţeni ai republicei austriace.

Faţă de această atitudine demnă şi precisă a rectorului Universităţii din Viena, studenţii jidani, prin comitetul lor executiv au înaintat Senatului academic un protest în termeni cum nu se poate mai obraznic şi neruşinat. Obrăznicia acestei rase este prea caracteristică ca să mai surprindă pe cineva. A avut însă ca urmare numai grăbirea **soluţionării definitive** a chestiunei jidăneşti.

Şi ca un exemplu de felul cum se procedează în străinătatea civilizată, reproducem în intregime răspunsul dat de rectorul Universităţii vieneze (autonome ca şi cea clujană) în numele Senatului academic:

„Comitetul executiv al studenţilor jidani (der jüdische Hochschulausschuss) a adresat o petiţie Senatului academic, în care arată ca nedreaptă desaprobarea adusă conducerii societăţii „Judea“ şi contra cărei desaprobări a înaintat protest senatului academic. Acelaş conţinut l-a avut şi o rezoluţie adresată senatului din partea societăţilor unite ale studenţilor jidani din Viena. Senatul academic a hotărât în şedinţa din 7 Decemvrie *refuzarea acestor proteste*, şi a stabilit că protestele atât ca formă, cât şi conţinut sunt **complect necuviincioase.**

Senatul academic s'a exprimat că interzice a se aduce contra rectorului asemenea acuzaţii ca acele cuprinse în aceste proteste şi a hotărât să-i aducă asigurarea deplinei sale încrederi şi mulţumiri. In aceeaş şedinţă senatul academic a luat la cunoştinţă memoriul studenţimei germane, *care cuprinde pretenţiile pe cari* **eu** *am declarat* **că le voiu lua ca bază** *în soluţionarea acestei chestiuni* — şi totodată a numit o comisie pentru studiarea chestiunei. Acestea le aduc la cunoştinţa studenţimei.

(ss) *Diener*,
rectorul Universităţii din Viena“.

Iată de ce cursurile Universităţii din Viena n'au fost suspendate mai mult de 24 ore şi iată de ce studenţimea germană aşteaptă cu încredere şi în deplină linişte soluţionarea celui mai important punct al problemei: *numerus clausus*. Dar în acelaş timp documentul de mai sus este o pildă vie de ceeace însemnează **un răspuns precis.**

— Colegi! Aduceţi-vă aminte, acolo acasă unde se uită toate grijile, că aveţi totuşi o datorie imperioasă, care cere o grabnică şi conştiincioasă îndeplinire: să culegeţi de pretutindeni abonaţi la „Dacia Nouă“, pe listele ce vi-s'au încredinţat, pentru a putea apărea şi mai departe, şi în condiţii mai favorabile şi ca preţ şi ca mărime, spre izbânda cât mai sigură a cauzelor noastre.

File de dosar

„Protocoalele înţelepţilor Sionului“

Traduse direct din ruseşte în franţuzeşte şi precedate de o Introducere, de **Roger Lambelin.** (In româneşte de **Neodacus**).

Introducere.

In diferite puncte ale îndepărtatului orizont, se observă formarea de valuri de antisemitism. Ele n'au încă decât un slab relief; dar, prin suflul svâcnirilor jidoveşti cari se manifestă în toate părţile, ele o să crească, îşi vor iuţi mersul şi vor fi poate formidabile când, cu crestele spumegânde încordate spre cer, îşi vor sparge furia pe malurile unde Izrael a crezut că poate construi cetăţi neînvinse.

Antisemitismul e oare provocat de cauze superficiale şi vremelnice, sau de pricini durabile şi profunde? Trebuie socotiţi Jidanii ca responsabili în mare parte pentru năpasta mondială consecutivă războiului? La asemenea întrebări se poate răspunde numai cu fapte riguros constatate, cu comparaţii făcute în mod cinstit şi cu consideraţii deduse în mod logic.

I.

Guvernul britanic, în frunte cu dl David Lloyd George, e în întregime supus politicei lui Izrael. Ar fi foarte greu să se conteste această afirmaţie. Şase Izraeliţi sunt *Privy councillors*; alţi doi ocupă scaune ministeriale (1921): Sir Alfred Mond şi onorabilul Edwin Montagu, şi încă aceştia nu sunt cei mai jidoviţi din întregul cabinet.

Când şefii mişcării sioniste, prevăzând victoria finală a Antantei, au vrut să pună fundamente solide pentru zidirea viitorului regat palestinian, ministrul afacerilor străine, dl Arthur James Balfour a fost acela care, în numele guvernului Majestăţii Sale britanice, a scris lordului Rothschild şi a luat angajamentul de a sprijini din toată puterea sa crearea „Căminului Naţional Jidovesc.“

Tot un Jidan, devenit *Lord Chief Justice of England*, dl Rufus Isaacs lord Reading, a fost trimis la Washington ca înalt comisar şi ambasador extraordinar, pentru ca să pună la cale împreună cu Izraeliţii preşedintelui Wilson (ambasadorul Morgenthau, bancherul Iacob Schiff, judecătorul Brandeis, profesorul Francfurter), delicatele chestiuni politice şi financiare pe cari le-au provocat ultimele luni ale războiului şi preliminările păcii.

Când Anglia obţinu dela Societatea Naţiunilor un mandat provizoriu asupra Palestinei, unde din 700.000 locuitori nu sunt decât 65.000 Jidani, deasemenea tot un Evreu, Sir Herbert Samuel, a fost acela care a căpătat împuterniciri quasi-suverane pentru a administra Pământul Sfânt şi a stabili acolo un regim jidovesc.

Fu vacant postul de guvernator la Queensland, şi imediat un Jidan, Sir Matthew Nathan, îi deveni titularul.

Când Societatea Naţiunilor a încredinţat Angliei secretariatul general al organizaţiei sale permanente, Sir Eric Drummond fu numit titular al postului. Acesta imediat ce a sosit la Geneva făcu o vizită marelui rabin al oraşului, îi prezentă şi personalul său şi îl asigură de admiraţia sa pentru Jidani şi de întregul său devotament pentru cauza şi idealul lor. Printre colaboratorii săi principali, trebuie să cităm pe fostul căpitan interpret Mantoux, şeful secţiei politice, ajutat fiind de majorul Abraham şi de dna N. Spiller.

Pe urmă, când delegaţii asociaţiunilor jidoveşti au făcut o cerere la Societatea Naţiunilor cu scopul de a se condiţiona admiterea nouilor State în Ligă acceptării prealabile a clauzei minorităţilor — ceeace s'ar putea defini: dreptul Jidanilor de a forma un Stat în State, — lordul Robert Cecil, văr al Dlui Arthur Balfour, a fost acela care se însarcină cu susţinerea acestei cereri.

Cum prinţul Galiei a făcut o calătorie în jurul lumii, pentru a vizita Dominionurile şi coloniile Imperiului britanic, Jidanii organizară, îndată după ce s'a întors prinţul, o călătorie cu un itinerar aproape identic şi cu titlul de *War Memorial Empire Tour*. In numele organizaţiilor jidoveşti şi sioniste, marele rabin Hertz, însoţit fiind de Dl A. M. Woolf, a mers şi el să viziteze coloniile şi Dominionurile, pentru a da cuvântul de ordine comunităţilor împrăştiate, pentru a le înflăcăra zelul religios şi a culege fonduri destinate a clădi la Londra, în amintirea războiului, un mare seminar izraelit. Iar caracterul oficial pe care guvernul l-a dat acestei misiuni fu dovedit prin banchetul oferit călătorilor în ajunul plecării lor. Erau reprezentaţi miniştrii, delegaţii Dominionurilor şi ai coloniilor. Lordul Rothschild, care ocupa fotoliul prezidenţial, îşi închină toastul „guvernului M. Sale“ şi declară că printre ministerele cari au deţinut puterea în Marea-Britanie, nici-unul „n'a dovedit atâta adevărată simpatie proiectelor şi idealului Jidanilor“, ca ministerul actual. Răspunzând, în numele guvernului, lordul Milner mulţumi preşedintelui pentru un asemenea elogiu şi nu ezită să exprime ideia că Imperiul britanic a fost cu belşug răsplătit pentru politica sa filo-jidănească! La Capetown, la Durban, la Johannesburg, în oraşele australiene, pretutindeni solii lui Izrael au fost primiţi cu onoruri princiare. Autorităţile civile şi militare au venit să-i întâmpine, dorindu-le bun sosit şi punându-se în serviciul lor.

Cu câteva luni mai nainte, guvernul Dlui Lloyd George, avizat fiind de către informatori dubioşi că în Polonia s'ar fi pro-

Documente, nu vorbe

In nrul trecut am spus că noi plecăm în judecărea Jidanilor dela principiul, că ei luptă pentru întemeiarea unui imperiu universal jidovesc, care să robească întreaga creştinătate în folosul jidovimei. Toţi Jidanii din lume, ziceam, au un program unitar, isvorât dintr'un acelaş Talmud. In nrul de astăzi aducem o dovadă de mare preţ pentru susţinerea tezei noastre. Dăm mai jos o traducere din cuvânt în cuvânt a paginilor 130—132 a cărţii lui Roger Lambelin: „Le péril Juif. Le règne d'Israël chez les Anglo-Saxons“. (Pericolul jidovesc; domnia lui Israel la Anglo-Saxoni). Iată traducerea:

„Fii ai lui Israel! Ora victoriei noastre supreme este aproape. Noi suntem înaintea pragului dominaţiunii universale. Ceeace era altădată de domeniul visurilor noastre, este pe punctul de a se realiza. Din slabi şi neputincioşi cum eram, catastrofa mondială ne-a făcut tari şi, graţie ei, noi putem să ridicăm fruntea cu trufie.

Totuşi trebuie să fim prudenţi. Se poate cu siguranţă proroci că, după ce am păşit peste ruine şi am zdrobit altare şi tronuri, vom urmări înaintarea noastră pe drumul ce ne-am tras.

Dar autoritatea religiunei stranii şi doctrinelor pe cari le-am propagat cu atâta succes, este supusă criticelor violente şi batjocurei. Noi am sguduit, — cu toate acestea, — cultura, civilizaţia, tradiţiile şi tronurile naţiunilor creştine. Noi am făcut totul pentru a supune poporul rus la jugul puterii jidoveşti şi în cele din urmă l-am îngenunchiat înaintea noastră.

Opera noastră, în această privinţă, este aproape terminată, dar trebuie să fim totuşi foarte prudenţi, căci Rusia subjugată este duşmana noastră cea mai mare. Victoria câştigată prin superioritatea noastră intelectuală, se poate întoarce contra noastră de către o nouă generaţie.

Rusia este cucerită şi ţinută la pământ; ea trage să moară sub cisma noastră, dar nu uitaţi un singur moment că trebuie să fiţi atenţi şi prevăzători. Grija sacră a siguranţei noastre nu ne îngădue să practicăm nici mila, nici iertarea. Este o necesitate de a menţine poporul rus în mizerie şi lacrimi. Luându-le proprietăţile şi aurul lor, noi l-am redus în sclavie.

Fiţi prudenţi şi tăcuţi! Să nu avem nici o milă de duşmanul nostru. Noi trebuie să exterminăm cele mai bune elemente ale poporului rus, aşa ca ţara să nu-şi poată găsi nici căpetenii, nici conducători. Ii vom lua ori ce putinţă de a rezista puterii noastre. Noi trebuie să provocăm ura între lucrătorii dela oraşe şi ţărani. Războiul, lupta de clasă, vor distruge tezaurele de cultură ale popoarelor creştine. Dar, fii ai lui Israel, să fim prevăzători şi rezervaţi! Victoria noastră se apropie, pentrucă puterea noastră politică şi economică, precum şi influenţa noastră asupra masselor, face progrese repezi. Noi suntem stăpânii finanţelor şi ai aurului guvernelor, şi prin urmare noi avem atotputernicia asupra pungii tuturor statelor. Puterea se află în mâinile noastre. Dar să nu ne încredem în trădători şi lucrători pe de desubt.

Bronstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg, sunt printre atâţia alţii, adevăraţi fii ai lui Israel. Puterea noastră în Rusia este fără margini. In oraşe, comisarii şi comisiunile de alimente, de locuinţe etc., sunt la dispoziţia noastră. Dar să nu ne îmbete victoria! Să fim prudenţi şi neîncrezători, căci în afară de noi nu ne putem sprijini pe nimeni.

Aduceţi-vă aminte că noi nu ne putem încrede în armata roşie, care poate într'o bună zi să întoarcă armele contra noastră.

Fii ai lui Israel, ceasul victoriei asupra Rusiei, atât de mult aşteptat, a sunat. Strângeţi-vă rândurile. Propagaţi politica naţională a rasei noastre. Luptaţi pentru idealul nostru. Păstraţi cu sfinţenie vechile noastre legi ce ne-au fost hărăzite. Inteligenţa noastră, geniul nostru să ne ocrotească şi să ne călăuzească!“

Acest document datează din Decemvrie 1919. S'a găsit asupra unui ofiţer bolşevic ovreu, căzut într'o luptă de stradă. Era scris în limba ebraică, s'a tradus în ruseşte, în englezeşte şi apoi în franţuzeşte. Documentul emană dela *„Comitetul central al secţiunei Petersburg al Ligei internaţionale israelite.“*

Botezul unui jidan

Joi, în 21 Decemvrie 1922 s'a făcut în biserica gr. catolică română din Cluj botezul rigorozantului Leopold Lichtenstein. Un om idealist, care din tinereţele lui a studiat religia creştină şi ca o urmare a acestor studii a ajuns singur la convingerea, că vechiul testament şi-a trăit viaţa, făcând loc celui nou. Citind viaţa lui Isus Hristos şi măreţele lui învăţături, n'a putut rezista farmecului cuvintelor dumnezeieşti, cari propovăduiesc pacea şi buna înţelegere între popoare. Imprejurarea, că puternica solie a Nazarineanului a străbătut toată lumea, fără să lase vre-o urmă şi la poporul cel ales, îi va fi zis: uriaşa greşeală, ce au săvârşit-o strămoşii mei faţă de cel mai mare fiu al lui Israil, trebue s'o îndrept eu, cel puţin în ce mă priveşte pe mine!

N'a vrut să facă numai un botez convenţional. A înţeles, că botezul trebue să fie o adevărată renaştere şi s'a supus înălţătoarei ceremonii numai după-ce a isbutit să pătrundă întreaga taină a învăţăturilor marelui proroc din sămânţa lui David. Inainte de botez a făcut un examen în toată regula despre adevărurile religiei iubirii şi preotul care l'a examinat a rămas uimit de cunoştintinţele lui temeinice. Examenul lui ar fi putut face cinste oricărui absolvent de teologie.

Ar fi putut să facă botezul în biserica romano-catolică. Dar s'a simţit român, din ceasul când munţii şi văile Ardealului au răsunat de cântecele de biruinţă ale neamului românesc. Un zâmbet amar se va fi strecurat pe buzele lui de câte-ori a auzit pe Evrei spunând, că limba lor maternă e cea maghiară. Minciuna asta convenţională îl va fi silit adeseori să roşească. O groapă largă a văzut deschinzându-se, o groapă care şi-o sapă însuşi nefericitul popor al lui Israil.

In botez a primit numele *Aurel Irimie* şi noi îi trimitem un călduros salut. Nu pentru botezul, pe care l-a primit, ci pentru sentimentele de cari a fost cuprins, pentru sentimentul sincerei iubiri de oameni care l-a dus la apa botezului.

Veridicus.

Răspândiţi ziarul „Dacia Nouă.“

Din „Cartea neagră“.

Cerem autorităţilor române expulzarea individului **Franz Koll,** cetăţean austriac, care se află în localitate mai bine de o jumătate de an, în calitate de procurist al casei de expediţie din Piaţa Unirii No. 5. Acesta a interzis unui funcţionar al său să vorbească româneşte în birou în orele oficioase.

ULTIMA ORĂ.

Mişcările studenţeşti

Cum sunt primiţi reprezentanţii studenţimii la Bucureşti — Ce ni-se promite — O donaţie de 12 milioane pentru înfiinţarea de căminuri — Cum se va face propaganda la sate — Continuarea luptei pe toată linia.

Dl Gheorghe Alexa, preşedintele centrului studenţesc din Cluj, reîntors din Bucureşti, ne face următoarele declaraţii în privinţa mişcărilor studenţeşti:

Mă întorc dela Bucureşti cu cele mai bune impresii. Conversaţia avută cu dl ministru al instrucţiei a avut un caracter pur particular şi m'am obligat să nu destăinuesc nimic din cele convorbite.

Intru cât au fost atinse şi chestiuni studenţeşti, dl ministru mi-a declarat şi de data aceasta că cea mai mare grije a guvernului este să sprijinească cu toată puterea instituţiile de învăţământ, promiţând că şi celelalte doleanţe ale studenţimii vor fi satisfăcute în marginile posibilităţii.

Ne-a rugat ca în acelaş timp să stăruim şi noi ca învăţământul să nu sufere. *Inregistrez tot la acest loc donaţia atât de însemnată a dlui Vasiliu din Ploeşti, care pentru înfiinţarea de căminuri şi fonduri de ajutoare, a oferit nu mai puţin de 12 milioane lei studenţimii.*

Ca rezultat al conversaţiilor avute cu colegii dela Bucureşti, vă pot comunica că ei stau ferm hotărâţi, pe baza memoriului redactat de către delegaţiunile studenţeşti şi că nu se dau îndărât în nici un caz de a continua mişcarea până la satisfacerea integrală a acestui memoriu.

Pentru soluţionarea chestiunilor studenţeşti vor fi convocaţi de altfel toţi rectorii şi decanii Universităţilor, la Bucureşti.

Ca o îndrumare pe timpul vacanţei, ar fi de dorit că studenţii să facă o propagandă paşnică la sate, arătând primejdia ce ne ameninţă în cazul când n'am şti să luăm în mână comerţul şi industria ţării, izvoarele cele mai importante ale unei bune stări economice, — întrucât jugul economic al străinilor din ţara noastră ne apasă tot mai mult.

Uniţi şi solidari în luptă şi muncă comună cu toţi studenţii din ţară, nădăjduim să fi făcut nu numai nouă, ci ţării întregi, un bun şi real serviciu!

Reporter.

---

dus „pogromuri“, a trimis la Varşovia, din propria sa iniţiativă, o comisiune de anchetă, prezidată deun Jidan, Sir Stuart Samuel. Oare nu însemna aceasta că se face cunoscut *urbi et orbi* că Anglia vrea să fie în toate ţările şampionul lui Izrael?

Şi apoi, când lordul Chelmsford a ajuns la sfârşitul mandatului său de vice-rege al Indiilor, — Rufus Isaacs Lord Reading, fostul *Lord Chief Justice* şi înalt comisar la Washington, a fost acela care fu însărcinat să-i ia succesiunea, sarcină cu atât mai delicată şi mai de temut, cu cât Indiile, lipsite de reforme politice şi administrative, sunt în plină fierbere.

In Statele-Unite, sub domnia preşedintelui Wilson, cucerirea jidovească a fost tot atât de învederată cât şi în Anglia. Nu trebue să uităm că sub presiunea lui Iacob Schiff şi a mai multor bancheri jidano-germani, în perfect acord cu dl Lloyd George, a introdus dl Woodrow Wilson în tratatul de pace clauzele tulburi relative la reparaţii, la plebiscitul din Silezia Superioară, şi la regimurile privitoare la Sarre, Fiume şi Dantzig.

Şi după ce a fost desaprobat de concetăţenii săi, care au refuzat să adopte idealizmul său umanitarist şi să-l urmeze pe calea primejdioasă pe care a împins Europa, preşedintele Statelor-Unite a mai găsit totuşi un mijloc de a-şi dovedi încă odată simpatiile sale jidoveşti. El designă doi Izraeliţi pentru a-l reprezenta în două arbitrajuri pe cari Societatea Naţiunilor a vrut să i-le încredinţeze, şi, răspunzând la o plângere a prietenului său, rabinul Wise, asupra sorţii jidanilor din Europa orientală, el formulă într'o scrisoare publică admiraţia sa pentru Evrei: „Noi, în Statele-Unite unde Jidanii se bucură de cea mai complectă egalitate, ştim cu cât de multă cinste servesc ei şi cu cât de multă credinţă apără ei interesele şi idealul propriei noastre naţiuni“.[1])

Dacă Jidanii au fost altădată persecutaţi în Rusia, revoluţia pregătită de către ei de mult timp, interverti în schimb în mod radical rolurile. Prăbuşirea ţarismului, tratatul dela Brest-Litovsk care a pus capăt ostilităţilor cu Germania şi regimul Sovietelor, au fost toate opera Jidanilor. Oratorul Kerensky, care a servit de punte de trecere între Duma democratică şi comunismul sângeros, e Jidan. Lenin se zice că e bărbatul unei Jidănci, Trotzki; Radek, Zinoviev şi trei sferturi dintre comisarii poporului, sunt Jidani.

Când armata roşie a cutropit Polonia, ea trată ca prieteni pe Izraeliţii oraşelor ocupate, cari de altfel, aproape pretutindeni, s'au incorporat în trupele sale, atunci când ea fu silită să bată în retragere.

In momentul armistiţiului şi al primelor tratative internaţionale, Jidanii făcură un serviciu enorm Germaniei, deghizându-i Statele în ţări democratice sau socialiste. După fuga împăratului Wilhelm în Olanda, noul guvern al Reich-ului căzu în mâinile lui Izrael. Ministrul afacerilor străine, Haase, acela al finanţelor, Schiffer, şi cel de interne, Preuss, erau Jidani. In Prusia, guvernul era compus numai din Izraeliţi. Kurt Eisner guvernă Bavaria. In Ungaria domni Bela Kuhn sau Cohen, însă tirania lui fu atât de groaznică, încât nu putu avea decât o existenţă efemeră.

Afară de Austria, sacrificată şi ruinată, statele democratizate câştigară bunăvoinţa Jidanilor şi a puritanilor Anglo-Saxoni, cari au fost însărcinaţi în rândul întâiu cu confecţionarea tratatului de pace.

Delegaţia germană la Paris, nu cuprindea decât Jidani, printre cari Oscar Oppenheimer şi Marx Warburg, acesta din urmă fiind frate al ginerelui bancherului Iacob Schiff din New York.

Cele 14 puncte ale preşedintelui Wilson, — dintre care cel din urmă lansă ideea unei Ligi a Naţiunilor, — şi cele 5 puncte complimentare adause la cele precedente prin discursul ţinut la New-York în Septembre 1918 pentru a le fixa fundamentul, au fost invocate de către prinţul Max de Baden, cancelar al Reich-ului, îndată ce Germania, învinsă, prăbuşită, ceru pace.

Această pace stranie, mai favorabilă învinşilor decât învingătorilor — cu excepţia Anglo-Saxonilor, — pacea aceasta cu un mecanism delicat şi complicat, necesitând un control constant şi de lungă durată, ameninţată să se sfarme de îndată ce un atom s'ar strecura într'unul din angrenajele sale, a salvat unitatea Germaniei şi i-a lăsat o mare parte din puterea sa; dar ea mai are totodată şi privilegiul de a corespunde dorinţelor, ambiţiunilor, idealului jidovesc. Impiedecând refacerea economică a statelor războite, pacea aceasta e prielnică marilor bănci conduse de ei, trusturilor internaţionale îmbogăţite prin război şi deţinătoare ale rezervelor financiare ale lumii.

Nu trebuie să ne mirăm dacă Societatea Naţiunilor a fost declarată ca fiind „de inspiraţie jidovească în mod esenţial“ de către Izrael Zangwill; nici dl Lucien Wolf, delegatul asociaţiilor jidoveşti, după ce a asistat la Geneva la adunarea Ligii, n'a ezitat să afirme la rândul său, că această „Societate“ este în armonie cu tradiţiile cele mai nobile şi cele mai sfinte ale judaismului şi că toţi Izraeliţii trebuie să considere ca o datorie sfântă a lor, sprijinirea ei cu toate mijloacele posibile.

Sfârşitul capitolului I al Introducerii.
Va urma.

[1]) Scrisoare datată din Casa Albă, în 10 Septemvrie 1920.

ELEMENTELE JIDOVEȘTI IN PERSONALUL ȘTIINȚIFIC AL UNIVERSITĂȚII DIN CLUJ

Organizarea Universității din Cluj, în condițiunile excepționale în care s'a făcut, a cerut ca într'un timp relativ prea scurt, să dea soluționarea unei întregi serii de probleme în legătură cu buna ei funcționare.

Una din aceste probleme era și recrutarea personalului științific care trebuia să deservească laboratoriile și clinicile Universității.

Și în această chestiune — cu toată grija ce au arătat-o cei în drept, pentru ca interesele Universității să fie cât mai bine servite, ca la orice început, s'a trecut prea ușor cu vederea asupra unor persoane care figurează și astăzi în acest personal.

In această ordine de idei, noi studenții am fost surprinși întâlnind în laboratoriile Universității elemente jidovești, cari, străine de aspirațiile culturale și de sentimentele noastre, aveau pretenția să ne lumineze mintea, prezentându-se în fața noastră ca ajutoarele profesorilor.

Un sentiment de toleranță ne-a făcut să stăm în rezervă și să supraveghem dacă prin activitatea lor contribuesc cu ceva la ridicarea acestei Universități.

Mărturisim că am fost prea îngăduitori cu aceste persoane dubioase, cari prin manifestările și apucăturile rasei lor, au urmărit interesele lor, sacrificând de multe ori prestigiul universitar.

Să ne explicăm:

Vom aduce în fața cititorilor noștri un caz concret, pentru a nu fi acuzați de afirmații gratuite.

La Institutul de chimie s'a strecurat prin mijloace proprii rasei lui, un jidănaș — N. Caner, — care ocupă actualmente un post de șef de lucrări.

Nu putem înțelege care a fost criteriul de apreciere la această numire, întrucât acest semit nu posedă nici pe departe pregătirea și cunoștințele corespunzătoare locului pe care îl ocupă.

Singura scuză care ar justifica întru câtva numirea lui acolo, ar fi ca numitul să reprezinte într'adevăr o autoritate în materie de știință, și că nu ar putea fi înlocuit cu un conațional de-ai noștri. Dar când pregătirea sa este contestată de toată lumea și inferioară colegilor noștri români — neavând nici licența, titlu cerut pentru un preparator — nu mai poate fi tolerat acolo.

Pe lângă acestea, în ce privește corectitudinea sa, lasă mult de dorit.

Fiind în această funcțiune, a găsit nimerit să se ocupe cu diverse mici „ghișefturi".

Una din aceste afaceri care ne-a izbit mai mult, este îndrăsneala ce a avut de a prepara, cu bani, studenți la examenul de chimie generală. Nu mai vorbim că acești studenți treceau proba practică cu acest jidan și erau apreciați de el!

Din toată conduita lui se poate deduce că, urmărind interesele sale personale, caută să se ridice prin toate mijloacele, profitând de buna credință și încrederea ce îi este acordată în laboratorul unde se găsește.

Numai astfel ne putem explica curajul ce l-a avut, el, student, să se prezinte în fața altor colegi studenți și să le predea cursul de chimie generală în absența profesorului.

Dacă am trecut cu vederea această obrăznicie, am făcut-o numai din respectul unui profesor, căruia nu avem nimic a-i imputa.

Aducând pe această cale aceste informațiuni autorităților Universitare, *cerem să se examineze situația acestui intrus și să fie îndepărtat ca element dăunător și compromițător Universității noastre.*

Căci trebue să se știe, că nu mai consimțim să primim instrucțiuni dela cei ce nu le au și nu ni-le pot da!

Acesta e doar' un exemplu, dintr'o serie întreagă de asemenea greșeli și neglijențe, cari încă n'au putut fi corectate de cei în drept. Cerem cu stăruință să ni-se satisfacă cererea de eliminare a acestor factori din sânul Universității noastre, pe care o degradează și o compromit.

Către cetitori!

Rugăm sprijinul tuturor bunilor Români, cari înțeleg ce greutăți sunt de întimpinat cu scoaterea unei gazete în zilele de astăzi. Promitem că imediat ce vom învinge întâile greutăți, vom reduce prețul ziarului la un leu exemplarul și tot în prețul abonamentului de 100 lei anual ne vom nizui ca ziarul să apără de două ori la săptămână.

Nu ne îndoim, că toți cei ce sunt conștii de lupta ce o ducem pentru consolidarea națională, vor răspândi ziarul nostru în cele mai largi pături ale societății românești.

Informațiuni

— *Primăria orașului Cluj a votat suma de zece mii lei pentru fondul ce s'a creiat de către soc „România Jună" din Viena, spre a se ridica la Cluj o statue marelui poet Eminescu. S'a mai hotărât acordarea de 50% reducere la patinaj studenților, pentru întregul sezon.*

— Se svonește că jidanii din localitate colectează dela firmele jidovești pentru a se constitui în diferite organizații înarmate și a începe atacul împotriva studențimei. In tot cazul autoritățile polițienești sunt rugate a începe cercetări în acest sens. Ar fi consult în țara românească să se ia măsuri întâi pentru gâtuirea mișcărilor în defavorul țării, nu a acelora în favorul ei.

— Primăria orașului Cluj, a luat lăudabila hotărâre de a acorda cetățenia de onoare dlui Gh. Sion, marele patriot și donator cultural al acestui oraș. Faptul că dl Gh. Sion este primul cetățean de onoare al Clujului românesc, constituie pentru noi o cinste, ceeace ne face să-i transmitem călduroasele felicitări rugându-l totodată a veni cât mai des în mijlocul nostru. Aducem cu acest prilej, și mulțumirile noastre membrilor consiliului comunal pentru frumosul și nobilul gest.

— Aflăm, că la „Școala militară de ofițeri de administrație" din Oradea-Mare, peste 68% dintre elevi sunt jidani. Va să zică și administrația armatei este în perspectivă de a se înstrăina.

— Curentul antisemit a început să pătrundă și în păturile țărănimii. Se citează cazuri unde țăranii complect nemulțumiți de specula și obrăznicia jidovească au început a lupta contra lor, interesându-se neîncetat de mișcările studențești antisemite, abonându-se cu plăcere la ziarele și broșurile propagatoare de naționalism curat românesc.

Pe cei ce simt curat românește și văd în mișcarea noastră o luptă adevărat națională, îi rugăm să se aboneze la „Dacia Nouă" aducând cu aceasta un mare serviciu cauzei noastre sfinte.

— Ziarul jidovesc „Dimineața" falșifică adevărul când lasă să se înțeleagă într'o informație a sa, că gazeta noastră „e tipărită în tipografia Justiției Militare," deci într'o tipografie a Statului și cu sprijinul lui. Aducem la cunoștință că „Tipografia Curierul Justiției Militare" unde e tipărit ziarul nostru, este proprietate particulară, și poartă acest nume numai pentru că aci se tipărește, între altele și acest „Curier".

N'avem deci nici un contact cu Statul, care nu ne ajută pe nici o cale, oricât ar dori jidoviții să dovedească aceasta.

— *Un student român a fost bătut de către hoardele jidănești în noaptea de 25 Decemvrie a. c. Aducem cazul la cunoștința poliției pentru a ancheta și a lua măsuri necesare de urmărire.*

— Din cauza aglomerării materialului am fost nevoiți să lăsăm pentru numărul viitor continuarea listei donatorilor la „Fondul Virgil Bărbat".

— ***In curând va apare la București ziarul »Cuvântul Studențesc« organul oficios al studențimii întregi. Rugăm a i-se da tot sprijinul.***

— *Aflăm cu satisfacție, că autoritățile în drept nu au prelungit contractul închirierei uzinelor electrice din Cluj cu firma jidovească «Ganz»*

— *Jidanii speculatori. Un jidan milionar care speculează cu lemnele în dauna funcționarilor.* La Lipova în fiecare Sâmbătă se prezintă îmbogățitul de război Iosif Gros și cumpără toate lemnele aduse de țărani din satele învecinate, ca nu cumva aceștia vânzându-le mai ieftin decât el, să obvie scăderi de prețuri la lemne.

Omul acesta care în decursul războiului a exploatat țărănimea română din jur în modul cel mai barbar cerând dela ei nu numai muncă gratuită ci chiar și bani pentru ca se poată rămânea la el la lucru, astăzi are cutezanța de a exploata funcționărimea română din localitate și a refuza de a primi funcționari români în locuințele sale goale.

Din milioanele câștigate de pe spatele Românilor și-a cumpărat un palat în Arad, iar locuințele sale rămase goale le-a dat neamurilor sale cari încă mai au și altele prin satele vecine, numai ca locuințele acestea să nu ajungă în mânile funcționarilor români.

Rugăm cu inzistență administrația, mai ales On. prefectură să intervină urgent, căci altcum nu ne vom mira dacă și aici publicul va lua singur măsuri drastice împotriva acestor jidani speculanți.

— *Jidanii împotriva statului român.* Tot în comuna aceasta s'a întâmplat, că în ziua încoronării mai mulți jidani maghiarofili s'au așezat în cafeneaua din localitate și au început să cânte cântări de ale lui Horthy, în mod demonstrativ. S'a făcut arătare împotriva acestor persoane la jandarmerie și pretură, însă până astăzi nu se cunoaște rezultatul. Se vorbeste numai că toată chestiunea s'a mușamalizat la onor. prefectură, iar comandantul de jandarmi a făcut atâta bine jidanilor și a transferat în altă localitate pe jandarmul, care a avut cutezanța de a denunța jidanii obraznici forurîlor competente, pentru a putea fi pedepsiți în conformitate cu legile existente.

Sperăm că dacă prefectura și comandamentul jandarmeriei mai au puțin simț românesc, vom primi lămuririle necesare în această privință.

— Numărul de Crăciun al „Daciei Noui" va apărea în șase pagini. Rugăm pe colegii plecați acasă, să se îngrijească personal de desfacerea totală a exemplarelor trimise la librăriile din orașele de provincie.

— *Studenții dela Universitatea din Cernăuți au declarat greva pe timp nelimitat, până ce nu se vor deschide Universitățile închise. Le mulțumim de sprijin și le trimitem colegilor bucovineni salutul și îmbărbătarea noastră!*

— Marți, 26 Decembrie c., a avut loc inaugurarea solemnă a casinei întemeiate la Căminul din strada Avram Iancu. S'au ținut cuvântări din partea dlui Prof. Ștefănescu—Goangă, directorul Căminului și a dlui Baciu, președintele studenților din cămin.

Corul căminului, sub conducerea d-lui Cadar a executat diferite cântece. S'a vizitat și baia nou înființată în subsolul căminului. Casina e destinată a înlocui cafeneaua, servind studenților consumații eftine și oferindu-le distracții inteligente. Intre altele, un biliard și diferite jocuri stau la dispoziția publicului studențesc.

Cu acest prilej, dnii profesori Iacobovici și Popescu—Voitești au donat câte 500 lei pentru fondul căminului.

Studențimea își exprimă recunoștința față de cei ce, în această chestiune, s'au îngrijit de ea cu atâta solicitudine, oferindu-le o nouă garanție că și în celelalte necazuri și lipsuri ale ei va găsi, în viitor, aceleași sentimente părintești.

— Ni-se atrage atenția din partea unui Român binevoitor, că Eminescu n'are numai un bust la Botoșani, după cum a fost informat cel ce a scris articolul din nrul trecut privitor la aceasta, ci mai are și un bust în parcul Ateneului din București și o statuie de marmoră la Galați. Facem prin aceasta cuvenita rectificare, mulțumind binevoitorului cetitor și adăugând că, prin această rectificare, nu e deloc micșorată nobleța intențiunii „României June" de a face o operă de dreptate morală, ridicând poetului nostru Eminescu o statuie mai onorabilă și mai corespunzătoare, care să ne înlăture de pe conștiință o greutate nu dintre cele mai ușoare.

— In țară s'au produs aproape pretutindeni manifestații antisemite, cari dovedesc complecta alipire a opinei publice de acțiunea pornită de către noi, studenții. Cunoștință avem numai despre incidentele din trei orașe ale țarii: Bacău, Ploești și Huși, dar ele desigur au avut loc și în alte părți. Vina, ca în totdeauna nu o poartă studenții, cari cu mijloace cinstite și demne fac propagandă cuminte și nu demagogică, în interesul țării lor, ci vina conflictelor avute o poartă autoritățile și Evreii. La Bacău și Ploești au fost împiedecați de a lipi afișe studenții veniți în vacanță, au fost duși la poliție ș. li-s'a făcut „lecție de bună purtare și cumințenie", lor, bieților noștri apostoli, mai curați și mai copți la minte decât toți moraliștii de asemenea ocazie. La Huși agitația a cuprins cele două licee, de fete și de băieți, căci de pretutindeni isbucnește energia înăbușită. Dar, încolo, afară de asemenea manifestații de simțăminte cu adevărat românești, nu s'a produs nici un incident regretabil, provocat de ai noștri. Se zice (în „Lupta" jidovească, că elevii jidani ar fi încercat să bată la Bacău pe un student care a lipit pe străzi niște afișe studențești. Strașnic! Numai că noi până acum n'am cunoscut acest dar al fiilor lui Izrael, de a avea curajul să ia cu cineva o luptă dreaptă și pe față. Dacă „Lupta" ar fi spus că i-au pu[s] o bombă sub pat nenorocitului nostru camarad de arme, ori că au plătit niște bătăuși să-l bată, am fi fost mai dispuși s'o credem, cu obișnuita noastră indulgență înțelegătoare!

La Cluj, aceeași stare de lucruri ca și acu-i o săptămână, acu-i o lună. Fiecare e la postul său de gardă.

EDITOR:
GHEORGHE GHILI

558. Tipografia Curierul Justiției Militare Culj, Strada Regina Maria Nr. 51.